Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

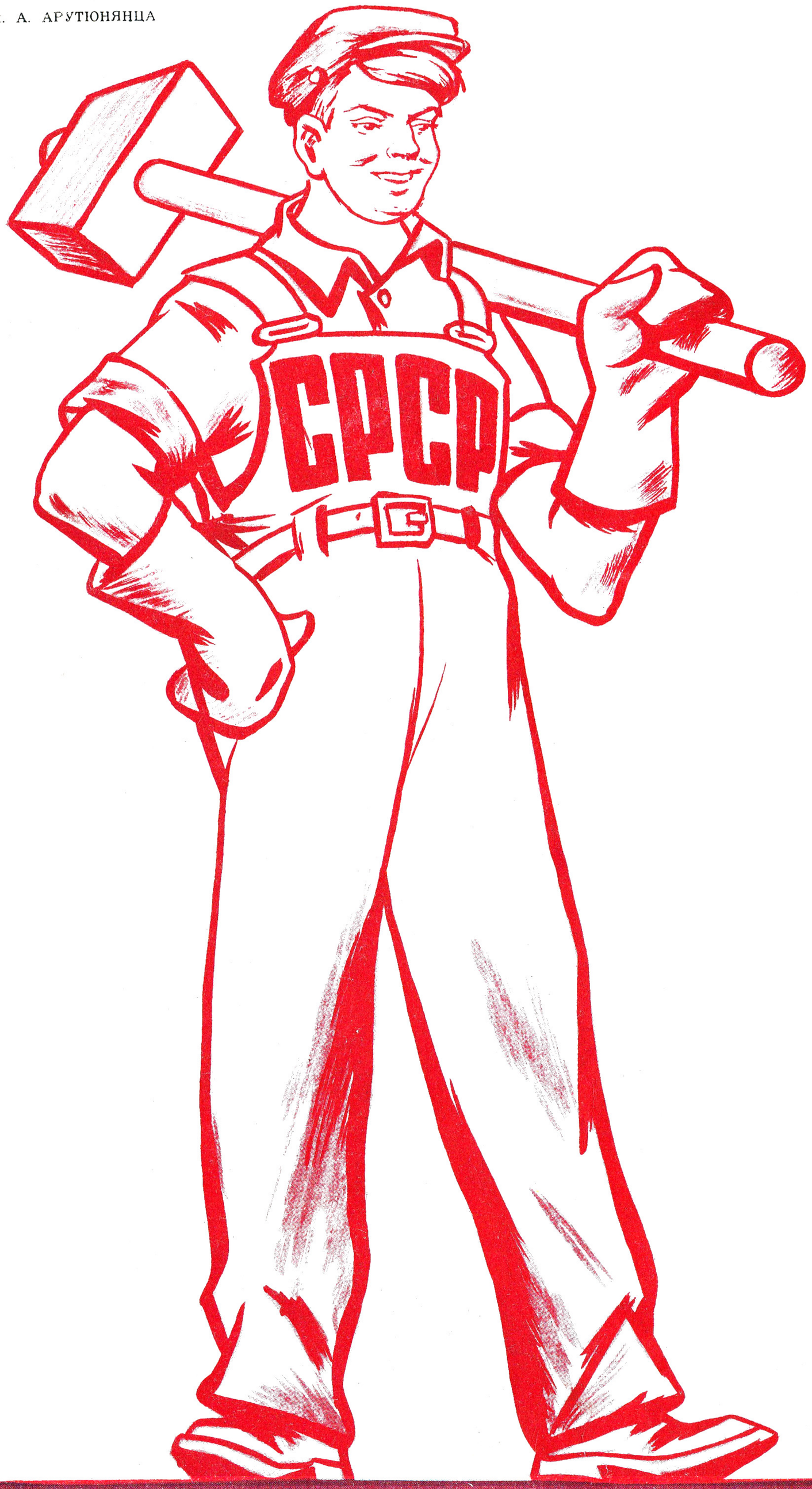

У цьому номері:

★ *Читачів наших з Жовтневим святом вітаєм, від щирого серця бажаєм всьому народу, щоб міжнародний барометр показував все яснішу і яснішу погоду. (Стор. 2).*

★ *Про тих песиголовців, яких Червоний Жовтень за Україну „запросив". (Стор. 3).*

★ *Та про те, як вони в наші дні шпичку на чужі галушки гострять. (Стор. 4).*

★ *Про панків великих і маленьких — „народних усмішок" жменька. (Стор. 5).*

★ *Про нових людей у місті новому. (Стор. 8).*

★ *Хоч докоряти і не годиться в святкові дні урочисті, та в номері є і про тих, у кого руки нечисті. (Стор. 10).*

ГОВОРИЛА СТАРА...

перець

№ 20 (415). РІК ВИДАННЯ XIX ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1959

Жовтневі співанки

Знову осінь! Знову свято!
Прапорів шумує вир,
Весь народ бажа, щоб атом
Працював лише на мир.

На весь світ луна повсюди:
— Проженім ману лиху,
Щоб жили на світі люди
Без боязні і страху.

І тоді на всій планеті
Буде спокій навкруги —
Пушки, танки, міномети
Переплавим на плуги.

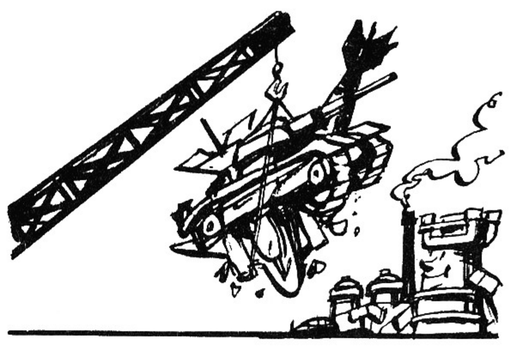

Щоб земля ще краща стала,
Треба нам міцніш дружить —
І солдати й генерали
Будуть сіять і косить.

Сонце сходить за горою,
І лунає з далини:
— Досить нам робити зброю!
Будем жити без війни!

Хай летить війна гаряча
І холодна шкереберть.
Хай же мати більш не плаче,
Й не літа над світом смерть.

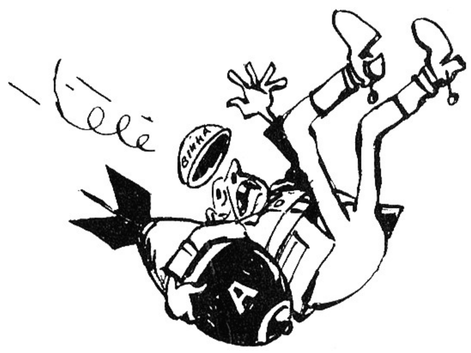

Хай живуть усі народи
В мирі й злагоді кругом,
І вирішують незгоди
Лиш в розмові за столом.

Хай розквітне мирна праця
І злагода між людьми,—
Хочем мирно позмагаться
Із Америкою ми.

Наші мирні люди звичні
До звитяжного труда —
У бригад комуністичних
Мужня, впевнена хода.

Рідний край, мов дуб зелений,
Він міцніє з кожним днем —
Ми Америку хвалену
Безперечно доженем.

Посміхнувся Місяць славно
Та й до зірки на Кремлі,
Бо одержав він недавно
Подарунок від Землі.

Мирним атомом сьогодні
Кригу трощить криголам,
Він хребет війні холодній
Переломить пополам.

Хочем ми у мирі жити,
На душі в нас зла нема —
Ми бажаємо дружити
Із народами всіма.

Юрій КРУГЛЯК.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Містер кореспондент! Зробіть веселе обличчя.

Мал. художника Курта ПОЛТІНЬЯКА (Берлін), зроблений спеціально для «Перця».

Два світи — два плани.

Остап ВИШНЯ

З маловідомих творів.

До тих, що поза Україною сущі

Я не знаю, як ми з вами, читачі наші, назвемо тих, що поза Україну їх Червоний Жовтень, сказати б, «запросив», щоб вони не образились.

Свято ж у нас тепер оце, так ми не лаятимемось.

Чого нам лаятись? Ми краще до них так, як їм і належить:

«ПАНОВЕ Й ГОСПОДА».

Незважаючи на всю вашу допомогу, більшовики, а разом із ними всі робітники й селяни, не впали через два тижні, як про це ви й писали й говорили.

Не впали вони і потім через два тижні.

Уявіть собі, що й після цих двох тижнів вони так само не впали.

І отак всі десять років революції вони не падали через кожні два тижні.

Прожили вони, не падавши, й цілих десять років, — живуть і далі й не кашляють.

Живуть, значить, більшовики, а з ними живуть робітники й селяни.

Як живуть?

Жити під більшовиками, як сказати вам по правді, дуже тяжко.

Ви ж самі знаєте, що більшовики звірі, а не люди.

Ніколи ви не бачили живого більшовика?

Це — жах.

Зуби в них великі-великі. І гострі.

Як зробить отак:

— Гам!

Так аж мороз поза шкурою ходить.

Живих дітей їдять.

Їй-богу, правда!

У кожному селі сидить у ячейці такий більшовик, щомісяця на молодику пише декрет голові сільської Ради:

— Завтра — молодик. Наказую приставити мені з такого-то кутка дівчинку 3-х місяців. Я її з'їм, бо без чоловічого м'яса мені жити ніяк нідзя.

Що вже плачу материнського, що вже голосіння! Та нічого не вдієш: треба давати. І дають!

Ви з нас тільки й 300 літ пили й пили, а ці, мабуть, і за 1000 років не вгамуються.

Боже наш, боже наш...

Та хіба ж це все.

А що вони з вашими маєтками та з землею зробили!

Селянам пороздавали. Пороздавали й кричать:

— Обробляй. Уродить — мели, їж, або продавай.

Кріпацьке право повернули.

І нещасні селяни тепер землю обробляють. Усю. І свою й колишню поміщицьку.

Отакі більшовики!

І це ще не все.

Колись у нас були справники, і земські начальники, і губернатори. Та кого тільки в нас не було, що нами керували.

А більшовики як присікались:

— Самі собою керуйте. Самі над собою начальникуйте. До няньок позвикали. Ми — вам!

І доводиться тепер страждати: то в сільраду тебе виберуть, то до виконкому, а то до самого ВУЦВК у або до ЦВК СРСР.

Та їдь тоді до столиці, та й засідай. Та хоч би ж так: посидів би та й вже. А то ні: скажи їм, як державою керувати, розкажи їм, як господарство налагодити, порадь, як із грошима, як із школами, як те, друге, десяте.

Ви, спасибі вам, самі нами керували, ніколи, дай боже вам здоров'я, не питали нас, чого нам потрібно, чого нам треба, щоб нам краще жилося... Віддаси було вам останню корову і живеш собі потихеньку, як бог приказав.

А як коли який неспокійний заявить було вам про те, що йому треба, пошлете його, спасибі вам, або у Вологодську губерню, або у Наримський край. Сидить він там собі тихо та мирно й не ворушиться.

Відпочити тобі нема коли. Радіо це по селах позаводили, спати не дають.

І це за десять років.

Усього тільки за десять років.

Що воно далі буде, не знаємо.

* * *

Ну, а ви як там?

Цілуєте князів та гетьманів.

Цілуйте й далі, пошли вам, господи, довгі губи та слизького язика.

Щоб, поцілувавши, ще й лизнули.

Князям та попам це дуже приємно: бо ж тоді краще житиметься.

Бувайте!

З Десятими вас роковинами життя вашого закордонного!

1927 р.

ЗЕМЛЯ

Вітровій у жовтні нам завжди пахне травнем. А в цьому році особливо. Адже двадцять років тому влились в єдину дружну сім'ю народів великого Радянського Союзу наші брати із західних земель України.

Хто знайде зараз межу, яка розділяла колись рідних братів? І хто впізнає в робітниках Львова, в бокурашах гірських річок, в карпатських лісорубах, в тернопільських хліборобах колишніх злидарів?!

Йой! Не злидарі то, не злидарі, а газди власного щастя!

Вони господарі землі своєї радянської, вони господарі свого майбутнього. Єдині господарі — інших немає.

Га? Кажете, немає... А що то воно там ворушиться, наче гадюка в чортополосі?

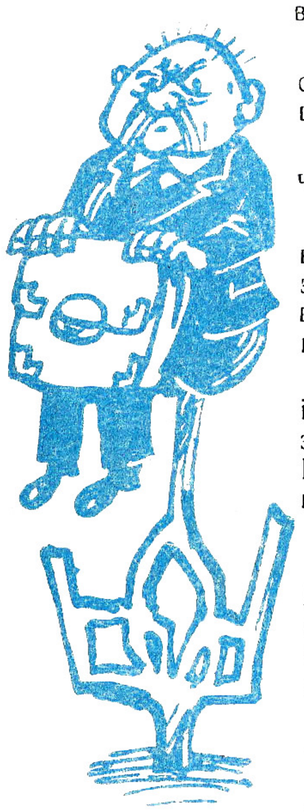

Стривайте, то ж ті, що роззявляють пельку, як вершу, і волають, що саме вони справжні претенденти на землю нашу. Це ж ті, що точать шпичку на чужі галушки... Живі ще, панове? Не виздихали?

Дуже б не хотілося в наше світле свято згадувати про тих, що сичать, але доводиться й про них сказати слово.

...Після другої світової війни розлізлася українська буржуазно-націоналістична нечисть, як воші з лисого кожуха, по всьому світу. Одних занесло у Штати, другі полізли до Канади, треті осіли у Франції, четверті — у Західній Німеччині. Так би мовити, кожен зачепився там, де, на його думку, трава була густіша і до дядькового цебра було ближче.

Виникли, як короста, різні «партії», «рухи», «групи», «середовища» і «центри». І все наче насправді. Жодна «партія» чи там «група» не назвала себе «партією головорізів з великого шляху», чи «групою зрадників Батьківщини», чи там «центром по розпродажу України» як лівобережної, так і правобережної, або «середовищем батьковбивців та злодіїв».

Куди-и там!

Бандерівці почали грати у демократів. Слово честі, так вони себе іменують. Петлюрівщина прикрила страм латкою з написом «Український національно-державний союз». (От не дає тая «державність» спати петлюрівським недобиткам). Існує також Українська соціалістична партія. І Українська радикально-демократична партія десь пищить. (Ців-ців, і ми радикали, і в нас, як у Європі). Є також... Та чимало всілякої нечисті є! Усіх не перелічиш, занудити може.

Виходить, раз є партії, то мусить бути і політична діяльність. Ого, є, та ще й яка! У перші роки після війни, очунявшись у таборах для переміщених осіб, українська буржуазно-націоналістична еміграція почала свій глас подавати.

«Ваша екселенціє! Ви ж там той, як почнеться, мене не забудьте! Великий майстер знімати чоботи з убитих! Вам будуть халявки, а мені вушка від халявок, де вже наше не пропадало!». «А я, а я! Я вмію стріляти в потилицю! Бах і нема! Маю найкращі рекомендації!». «Не слухайте його, ваша екселенціє, він бреше! Мене візьміть! Хати палю, як ніхто! Кох не міг моєю роботою нахвалитися. О-о, були часи! Так що, коли що до чого, тільки моргніть. А зараз не відмовте, дайте кілька центів на сірнички». «Не давайте йому, ваша екселенціє, він усе проп'є до цурки! Краще мені дайте на мотузок та на мило. Поки немає кого вішати, я хоч на псах попрактикуюся».

І знаходяться такі добродії, що дають, маючи свою приховану мету. Не стільки, скільки хотілося б, але дають. «Партії», «групи», «середовища» і «центри» гризуться між собою за ті шматки гнилої ковбаси, але надія на швидку наступну війну трохи підносила настрій. Чекали, ой, як чекали! Так хотілося руки погріти на згарищі рідного краю. Знали, звичайно, що великі шматки попливуть повз їхні пельки, але їм хоч би крові полизати — і то полегшає. А війна, як на те, не приходить. Роки минають, і хоч ти криком кричи, хоч головою об стіну бийся, немає війни і квит!

І стурбувалася буржуазно-націоналістична еміграція. Почав Степан Бандера бігати коло Білого дому, як голодний пес біля різниці, і на сторінках брудного листка «Визвольний шлях» навіть зважився загарчати на хазяїв. Почав дорікати своїм благодійникам, що «в питанні війни з СРСР їм важко вийти з сліпого кута та спромогтись на рішучі кроки».

Дзяв-дзяв-дзяв! Бачите, який я хоробрий! От вам важко з сліпого кута вийти, а я хоч сьогодні готовий вийти на широку дорогу з ножем за халявою.

А Стецько, той самий, що був колись «прем'єром» у ватазі Бандери, знайшов собі однодумця в особі, — кого б ви думали? А от вгадайте!

В особі Чан Кай-ші! Знаменно, що Стецько вважає Чан Кай-ші за «свого». Мовляв, і ти, голубчику, такий самісінький емігрант, як і ми, і ти такий самісінький запроданець і зрадник свого народу, як і ми, тож ходімо, голубе, до спільної псарні, разом скавулити веселіше.

От і цитує Стецько тайваньського палія, який каже:

«Єдиною успішною стратегією... буде тотальна війна. Я глибоко переконаний, що саме цю концепцію повинен прийняти вільний світ».

А Стецько вже від себе додає:

«Обставини, що серйозні політичні чинники в Азії думають подібно, як і ми, мають своє значення».

Бачите, які ми політики! Всі ми думаємо так, як Чан Кай-ші, всі ми дуже хочемо тотальної війни. Тільки ж, коли ласка ваша, панове, починайте її швидше, а то ми вже чоботи в заграницях подерли і дуже охляли. Так і з голоду здохнути можна.

Смутні часи настали для української буржуазно-націоналістичної еміграції. Тільки десь там трохи-трохи на війну закандзюбиться, а народи всього світу, сили миру — раз! — і скрутять тій війні голову.

При такій ситуації навіть тоді, як «серйозні політичні чинники в Азії думають подібно, як і ми», все одно вовком завиєш.

І почали скиглити запроданці:

«Слова, які ми ще недавно вимовляли з справжньою побожністю, сьогодні вже не говорять нам нічого. Легкодушна акробатика словами і бездушне їх повторення без заглиблення в їхній зміст присипали їх пилом буденщини, закрили їхню свіжість і красу» — шморгає носом націоналістична газетка «Сучасна Україна».

НЕ ПРИЙМЕ

А про які слова йдеться, які слова припали «пилом буденщини», — неважко здогадатися. «Війна», «зрада», «убивство», «підпал», «грабунки» втратили свою «свіжість і красу», а хазяї ніяк не зберуться стерти з цих слів «пил буденщини».

Гризня між «партіями», «групами», «центрами» і «рухами» досягла свого апогею. Видно, що раціони, призначені хазяями, не дуже щедрі.

Ті бандити, які не розгубили всіх клепок, тікаючи з України, тепер закликають об'єднатися, злитися, бо вони знають, що справа не в партіях. Адже об'єднуватися будуть бандит з гвалтівником і хатопал з вішальником. Йдеться про об'єднання людей з абсолютно спорідненими «професіями».

Так за чим зупинка?

А справа, виявляється, ось у чому:

«Конкуренція за провід над еміграцією і орієнтації на хлібодавців не дозволяють їм сісти до одного стола...» — відверто роз'яснює один з націоналістичних листків.

Он воно що! Конкуренція заїла! Не зівай, Хомко, на те ярмарок! Поки ти об єднуватимешся, хтось два шматки поцупить і під рундук— шасть! Хіба він з тобою тоді захоче об'єднуватися, як у тебе порожні руки?

Через це й гугнявить, як старець на паперті, один з лідерів української буржуазно-націоналістичної еміграції:

«Механічне об'єднання всіх наших політичних партій в одному центрі ще далеко не розв'язане питання... Зрештою ждемо вже на консолідацію 14 років і, мабуть, її таки не діждемося».

Не журіться, добродії, діждетеся! От ще трохи-трохи — і навіки сконсолідуєтесь з сирою землею. Тільки й тут неув'язка може вийти, бо навряд чи прийме мати — сира земля таких недолюдків, як ви!

Микола БІЛКУН.

Ілюстрації Л. КАПЛАНА

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Дев'ятий вал (понадплановий).

Народні усмішки

ПАН І СТАРЕЦЬ

Якось голодний старець заліз нищечком до пана на грушу та й ласує стиглими грушами обережно, щоб ні шуму, ні тріску не було. Проте собаки згвалтувалися, збіглася челядь, обступили грушу, лаються:

— Злазь, злодію! А то дерево зріжемо, уб'єшся!

А старець і вухом не веде, наче й не до нього.

Аж тут сам пан прибігає.

— Злазь, — кричить, — сякий-такий, бо дерево зріжу! Злазь!

Старця від панових слів ніби вітром з груші здуло, зразу ж на землі опинився.

Зрадів пан: бачите, як моє слово подіяло... Та й питає старця:

— Чого ж ти всієї моєї челяді не боявся, а мене одного злякався?

— А того, пане, — сказав старець, — що твої слуги й лакеї тільки полякали б, а дерево не різали б, бо вони ж розумні люди, а дурний як скаже, так і зробить...

Повідомила Тетяна МЕЛЬНИЧУК.
с. Синів, Гощанського району,
Ровенської області.

ПОЗДОРОВИВ...

Колись один пан завів такий порядок, щоб кожний одружений мужик на Новий рік приходив до нього і поздоровляв з празником. Погано поздоровляв — наказував бити, добре — теж бив.

От прийшов один мужик до господи.

— Добридень, пане!

— Чого прийшов?

— Та поздоровляти ж...

— Ага, то починай...

Глянув мужик, а на дверях уже стоять з канчуками два здоровенних гайдуки. Глянув ще раз, почухав потилицю, та й каже:

— Щоб ви, пане, мали сорок домів...

— О, це добре! — промовив пан.

— А у кожному домі щоб було по сорок квартир...

— Теж непогано, — мугикнув пан.

— А у кожній квартирі щоб було по сорок кімнат...

— Ну, а далі? — питає пан.

— Щоб у кожній кімнаті було по сорок ліжок...

— А навіщо?

— А щоб вас трясця трясла з дому в дім, з квартири на квартиру, з кімнати у кімнату, з ліжка на ліжко по сорок раз...

Били... Але мужикові було легше.

Повідомив П. КУШНИРЧУК
з с. Мартинівки, Канівського району,
Черкаської області.

ЯК ДІД ФАШИСТІВ НАПОЛОХАВ

Трапилося це на Поділлі за Великої Вітчизняної війни. Поблизу наших Немиринець лежить друге невеличке село. Щоб потрапити звідти до нас, треба переїхати місток. От одного разу їхали фашистські офіцери, а в цей час місток був провалений.

Староста бачить, що може влетіти йому від фашистів, боїться йти до них назустріч і посилає одного старого діда до містка та й говорить йому:

— Біжи й скажи їм, що місток — брюкен по-їхньому — поламаний... Поняв? Брюкен!

Пішов дід, та поки дійшов, то й забувся, як староста йому казав.

Потупцював дід, потупцював та й гукає їм:

— Штанен! Штанен!.. (А по-німецькому, значить, міни).

От німці й подумали, що кругом села міни, та скоріше в машини і гайда. Так і не вдалося їм через діда побувати в селі.

Повідомив Г. ПОВХ
з с. Немиринці, Мануїльського району, Хмельницької області.

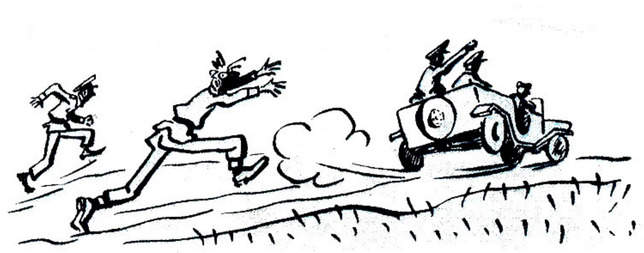

«ДОБРИЙ» ПАН

Жив собі пан. Був він дуже скупий, і ніхто до нього на роботу не хотів ставати. От він і вирішив піти на хитрощі. Та й каже одному наймиту:

— Ти в мене нічого не робитимеш, тільки сидітимеш.

Найнявся бідак. Вранці пан кличе наймита:

— Йди нарубай дров.

Наймит нарубав дров і прийшов на кухню.

— А тепер сядь і посидь.

Незабаром знову:

— Йди наріж січки, а потім сядь і сиди.

Наймит і цю роботу виконав. Тільки він повернувся, пан знову:

— Принеси води, сядь і сиди.

Наймит не витримав:

— Навіщо ж ви найняли мене сидіти? Он у вас два сини, наче вгодовані кабанці. Є кому сидіти...

Зібрався і пішов геть.

Надіслав О. Є. КЛИМЮК
з с. Рожище, Волинської області.

Космічний
БРЕХУН

Є в Західному Берліні одна спритна газетка. Називається вона дуже коротко — «БЦ», а от брехня в неї завжди дуже довга й нудна.

Один з брехунців цієї газетки, який ховається за гучним псевдонімом «Інспектор», набив собі руку на брехні про космос.

Чимало клопоту наробили цьому «Інспекторові» супутники, запущені Радянським Союзом. Довго він думав, як йому бути, аж тут, на щастя, дуже авторитетне «джерело» підвернулося. Якийсь американський адмірал саме бовкнув, що радянський супутник — це звичайна собі залізяка, яку може запустити майже кожна людина...

Як же вхопився тоді «Інспектор» за це «наукове» відкриття американського адмірала! Почав він тоді видавати різні «цілком вірогідні» сенсації. Супутник, мовляв, не супутник, а шмат металу, і кружляє він не там, де треба, і не так, як хотілося б...

Хтозна, скільки б ще брехав тоді «Інспектор», якби його не зупинили самі читачі газетки. У редакцію посипалися сотні листів протесту. Схаменулися тоді видавці «БЦ», ще, чого доброго, читачів втратиш.

А далі ще гірше стало «Інспекторові». Радянський Союз запустив космічну ракету, яка досягла Місяця. Знову довелося брехунцеві думати... А що ж ти його в біса придумаєш?!.

А проте придумав. Ударив по читачах новою сенсацією: «Радянська ракета — це загроза! Комуністи мають намір захопити Місяць!»

Але тут він забрехався до краю. Справа в тому, що напередодні «Інспектор» твердив, що радянська ракета зовсім не потрапила на Місяць, а потім почав репетувати, що комуністи мають намір захопити той самий Місяць, в якого не влучили.

З «Інспектором» і його редакторами сталося те, що завжди буває з брехунами. Вони сіли в калюжу!

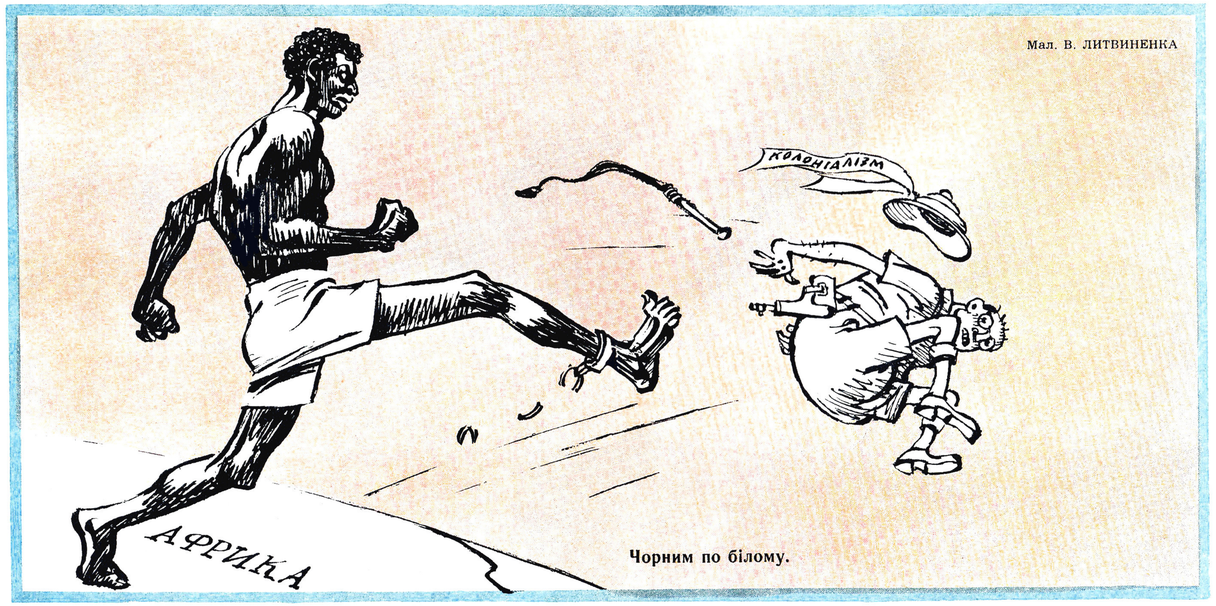

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Чорним по білому.

Весело у БАМБЕРЗІ

Весело живе західнонімецьке місто Бамберг відтоді, як у ньому розмістилася американська військова частина.

Недавно ватага солдатів штурмувала один з бамберзьких ресторанів Штурмувала за всіма правилами військової тактики. Хоробрі вояки, озброївшись пляшками, вигнали з ресторану всіх німців. Здобувши таку блискучу перемогу, герої збудували барикади, поперекидавши догори ногами всі меблі.

Засівши за барикадами та озброївшись випробуваною скляною зброєю, безстрашні вояки довго відбивалися від американського військового патруля, що прибув на місце баталії.

Оскільки у патруля невистачило духу, він попросив підкріплення. Знову закипіла битва.

Нарешті, веселі вояки мусили-таки капітулювати.

А переляканий власник ресторану довгенько ще того вечора підраховував чисті «прибутки» від цієї сутички.

Недарма ж сказано: пусти свиню за стіл, а вона й ноги на стіл.

СВЯТА АГРОТЕХНІКА

Якщо в царській Росії траплявся посушливий рік, то темне селянство ходило з молебнями. А от зараз професор Лоуер з Лос-Анжелоса (США) запевняє, що рослини, які він «благословляє», ростуть швидше.

Цей професор навіть заснував «Акціонерне товариство релігійних досліджень», щоб розповсюджувати новий метод вирощування рослин.

Чи ростуть кукурудза та бавовна від його молитов краще, ще не доведено, але достеменно те, що рахунок професора Лоуера в банку росте.

Стислі мислі

МРІЯ ПРО ДІМ

Один дивак жив у великому будинку, друга половина якого належала сусідові. Якось він звернувся до сусіда з пропозицією:

— Знаєш що, я хочу продати половину будинку, яка належить мені, а на виручені гроші купити другу половину будинку, яка належить тобі, і тоді я стану власником цілого будинку.

ТАК КРАЩЕ

Один художник покинув малювати і почав лікувати людей. Коли його запитали, чому він змінив професію, той відповів:

— Помилки художника усі бачать і критикують. А помилки лікаря відразу ж укриваються землею.

ЗАГУБЛЕНА ХМАРКА

Один дивак викопав яму на великому полі і сховав у ній скриньку з грішми. Щоб легше запам'ятати місце, де сховані гроші, він помітив, що лежать вони там, куди падає тінь од хмаринки. Через деякий час прийшов дивак викопувати гроші з ями, але ніяк не міг розшукати своєї схованки. Здивований, він сказав:

— Боже милосердний, чого тільки не трапляється на цьому світі!

Ну, добре, припустімо, що мої гроші вкрали, адже ж вони були тут! Але хто вкрав хмаринку? У кого такі довгі руки, щоб дістати її в небі?

СПРАВЕДЛИВІСТЬ

Лев, вовк і лисиця вирішили полювати разом. Першого ж дня полювання було вдалим — вони спіймали козу, оленя та зайця.

— Поділи дичину, — звернувся до вовка лев, — тільки справедливо.

— Добре, — погодився вовк, — коза належить тобі, заєць лисиці, ну, а оленя я візьму собі.

Почувши таке, лев розсердився і тут же розірвав вовка.

— А тепер діли ти, — звернувся лев до лисиці, — тільки діли справедливо!

— З великою радістю, — відповіла лисиця. — Нехай заєць буде вам на сніданок, олень — на обід, ну, а козу залиште собі на вечерю.

— Оце справедливо! — сказав лев. — Хто тебе навчив так добре ділити?

— Оцей розірваний вовк, — відповіла лисиця.

АБУЛ-ПАРАДЖ БАР-ЕБРЕЙ
(видатний середньовічний сірійський письменник)

САТИРА наших друзів

Без слів.

(«УРЗІКА» — Бухарест).

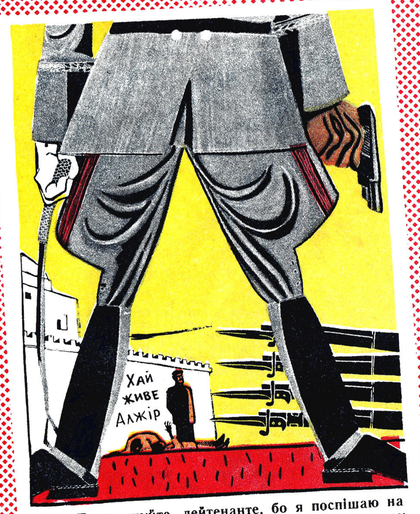

— Продовжуйте, лейтенанте, бо я поспішаю на прийом до американського консула з приводу тижня поневолених націй.

(«ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін).

— Я хотів порекомендувати одного німецького генерала, але потім згадав, що його повісили.

(«ДЕЙЛІ УОРКЕР» — Лондон).

Ось так уявляє пан Аденауер об'єднання Німеччини.

(«РОГАЧ» — Братіслава).

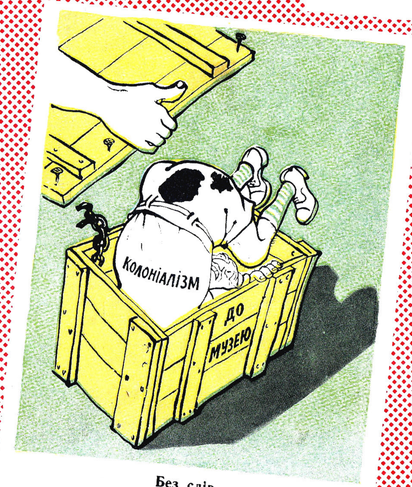

Без слів.

(«МАНЬХУА» — Пекін).

— Коли ж ви почнете давати харч оцим голодним крукам?

(«ДИКОБРАЗ» — Прага).

ДЕХТО НА ЗАХОДІ...

...за деревами не бачить лісу.

(«СТЪРШЕЛ» — Софія).

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Знає кум... **та кума...** **та людей півсела.**

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

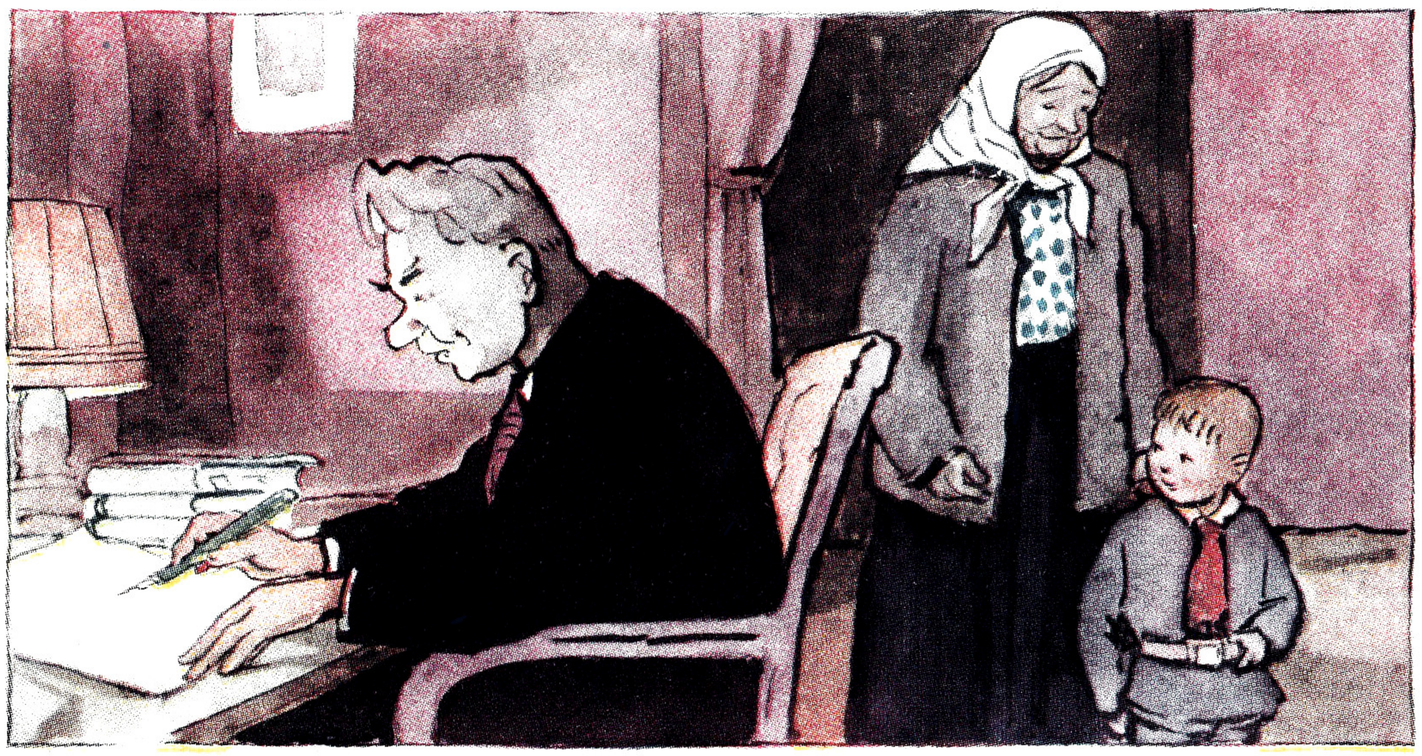

— Не будемо заважати татові, підемо до церкви.

КІНДРАТ ГАЛУШКА БАГАТІЄ!..

Гадаєте, Кіндрат Галушка вмер?
Ні, він живий і сливами торгує.
Щоправда, він на пенсії тепер,
Але собі «цвітущу жисть» будує.

Свою завітну мрію він здійснив:
Дім власний має, володіє садом,
Де повно яблук, груш, черешень, слив,
Для продажу леліяних Кіндратом.

У нього свій колодязь у дворі,
В басейні він розвів на продаж рибу;
Паркан з колючим дротом угорі
Оточує Галушчину садибу;

Хазяїн він тепер на всю губу́,
Живе, гаман грошвою напихає.
Вночі і вдень собака на цепу
Галушчине добро охороняє.

Багато в нього на базарі справ,
А спробуй його власником назвати,—
«Я кров свою,— він крикне,— проливав!»
За що?
За право фрукти продавати?

Іван ПУЧКО.

НОВЕ У НОВОВОЛИНСЬКУ

Якщо ви поспішаєте, не питайте, що нового у Нововолинську. Новенького у нас щодня стільки, що вистачить про нього розповідати з раннього ранку до пізнього вечора.

Але пробачте, — невелика помилка. У нас на площі стоїть скульптура шахтаря з перфораторним молотком на плечі. Гірники проходять мимо і посміхаються:

— Стару техніку пропагують!..

І справді. Нема більше перфораторного молотка на шахтах. У всіх лавах працюють вугільні комбайни. Як бачите, і тут життя випереджує мистецтво!

Місто обступили терикони. У багатьох з них є ровесники в дитячих яслах. Не знаємо, чи уміють уже ті дітлахи лічити, але їх можна навчити рахунку до восьми по кількості нових шахт. До дня 42 річниці Великого Жовтня достроково стає до ладу шахта № 8 «Нововолинська». Це, так би мовити, остання новина.

Про дорослих шахтарів можна з певністю сказати, що вони уже підрахували, що до нового року шахти Нововолинська дадуть понад план більше ста ешелонів вугілля. Це буде новорічний подарунок Вітчизні від нововолинців.

— А що ж ще нового у вас?

— Є нова машина «Волга» у бригадира Василя Редеші.

Добре після трудового дня, коли під землею рухаєшся з швидкістю два метри за зміну, мчати на машині з швидкістю сто кілометрів на годину...

— Так куди ж поїдемо? — питає Василь Редеша.

— А давайте катнемо в гості до кращого прохідника шахти № 2 «Великомостівська», бригадира бригади комуністичної праці Миколи Кирилова. Подивимось, як він виконує семирічку за чотири роки!

Плавно веде машину Василь Редеша, колишній пастушок з глухого поліського села.

А ось і шахта № 2 «Великомостівська». Вона в густому листяному лісі. Виїдеш влітку з шахти — навколо пташки співають. І відразу тіло й душа відпочивають.

Ми в новій затишній квартирі Миколи Кирилова. Два прославлених бригадири бригад комуністичної праці Редеша та Кирилов ведуть задушевну розмову. Говорять про нову техніку, про нові рекорди. Але не тільки виробництво цікавить бригадирів. Кирилов розповідає:

— Наша бригада комуністичної праці взяла нове зобов'язання: за семирічку всі члени бригади повинні мати середню освіту, четверо — закінчити гірничий технікум, а один — гірничий інститут.

Чимало нових турбот і в бригадира Василя Редеші. Думати доводиться тепер не тільки про зростання вуглевидобутку, але й про зростання людей.

Якось зібралась його бригада, щоб вирішити не зовсім звичайне питання: чому прохідник Севостенюк неуважний до своєї сім'ї. Питають його:

— Що ж це тебе, друже, ніколи не побачиш разом з дружиною ні в кіно, ні в театрі, ні на стадіоні? Хіба вона не подруга твого життя?

— Подруга, — відповів він.

— Так чому ж ти її тільки біля плити тримаєш? Не хочеш, щоб вона культурною людиною була? Навіщо ти її радостей життя позбавляєш?

А через кілька днів зашепотіли кумасі біля входу до кінотеатру:

— Мабуть, щось велике у лісі здохло, бо Севостенюк з дружиною в кіно прийшли!..

А члени бригади тільки добродушно посміхаються.

— А ви чули надзвичайну новину: прохідник Володимир Хамідулін лаятися перестав!

Володимира Хамідуліна не прийняли до бригади комуністичної праці за... лихослів'я. Він образився. Прийшов до начальника шахти № 2 «Нововолинської» і почав вимагати:

— Звільняйте з роботи... Негайно!..

Начальникові шахти не хотілося розлучатися з хорошим прохідником, але що зробиш?..

— Негайно не можу. Подайте заяву. Розрахунок одержите по закону — через два тижні...

Хамідулін пішов, хляпнувши дверима, але лайки чути не було...

Згодом приходить його дружина.

— Не давайте чоловікові розрахунка... Він погарячкував.

— Затримувати не можу... Закон! — відповів начальник шахти.

— Що ж робити?

— Роз'ясніть йому, як на світі треба жити.

Питаємо тепер у бригадира Василя Редеші:

— А як Хамідулін? Два тижні проминуло...

— Працює.

— А заява?

— Порвав.

Піти людині з бригади — однаково, що покинути рідну сім'ю. Перед Хамідуліним стояв вибір: або кинути шахту, або кинути лаятися. Він розумно вирішив покінчити з лихослів'ям.

Так у бригадах комуністичної праці відмирає старе шахтарське прислів'я: «Без лайки вугольок не качнеш!» Виявилось, що без неї робота йде куди веселіше!

Повсюди нове і на землі і під землею! І якщо ви поспішаєте, не питайте: «Що нового в Нововолинську?..» Новин там стільки, що оповідати про них без кінця можна. А найголовніше, що нове життя у новому місті починають нові люди. Щасти ж їм!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ.

м. Нововолинськ.

ПОТІШНІ ДІТКИ...

Які ж важкенькі дітки у книгах ростуть! Громаднющі дитинчата! Вага — чотирнадцять тонн! Іграшки їм треба неабиякі: вантажну машину і не показуй. Не витримає — лусне!

Ви думаєте, вигадки ми вигадуємо.

Ні!

Ось перед нами книга «Виховання дитини раннього віку в сім'ї». Автор — Симиренко О. І. Редактор — Мостова Л. А., коректор Красовська О. В.

Книгу видало Державне медичне видавництво УРСР.

А тираж який бабахнули — двісті тисяч!

Значить, перейдем й до конкретного діла, до конкретних цифр.

Розгортаємо книгу й зупиняємося на 30 сторінці. Спиняємо свій батьківський зір на таблиці «Показники розвитку дітей від 1 до 3 років».

У першій графі сказано, що вага однорічного хлопця буде 9805 кілограмів; дворічного — 12020 кілограмів; 2 років і 9 місяців — 13810 кілограмів.

Оце вага! Оце «ребйонки»!

Отаке ото автори з видавництвом стругонули.

Цікаво їх запитати: якими вони перами писали? Очевидно, семипудовими!

НА ТОБІ, НЕБОЖЕ, ЩО МЕНІ НЕГОЖЕ

Мал. К. ЗАРУБИ

Деякі підприємства «обдаровують» підшефні школи поламаними верстатами, автомашинами і т. д.

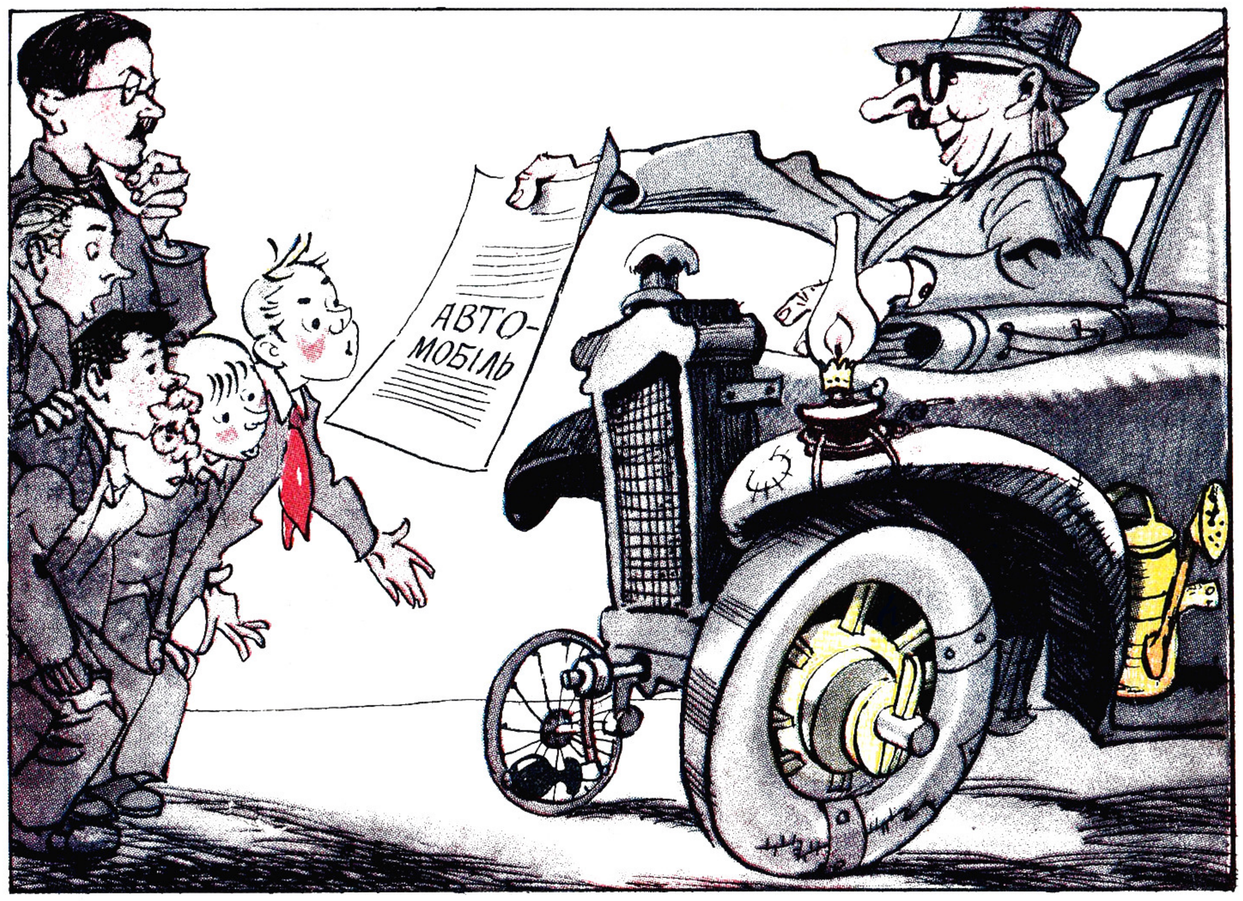

— Даруємо вам, діти, автомашину. Вивчайте техніку!
— А звідки видно, що це автомашина?
— Та он же в накладній написано.

Мал. А. БАЗИЛЕВИЧА

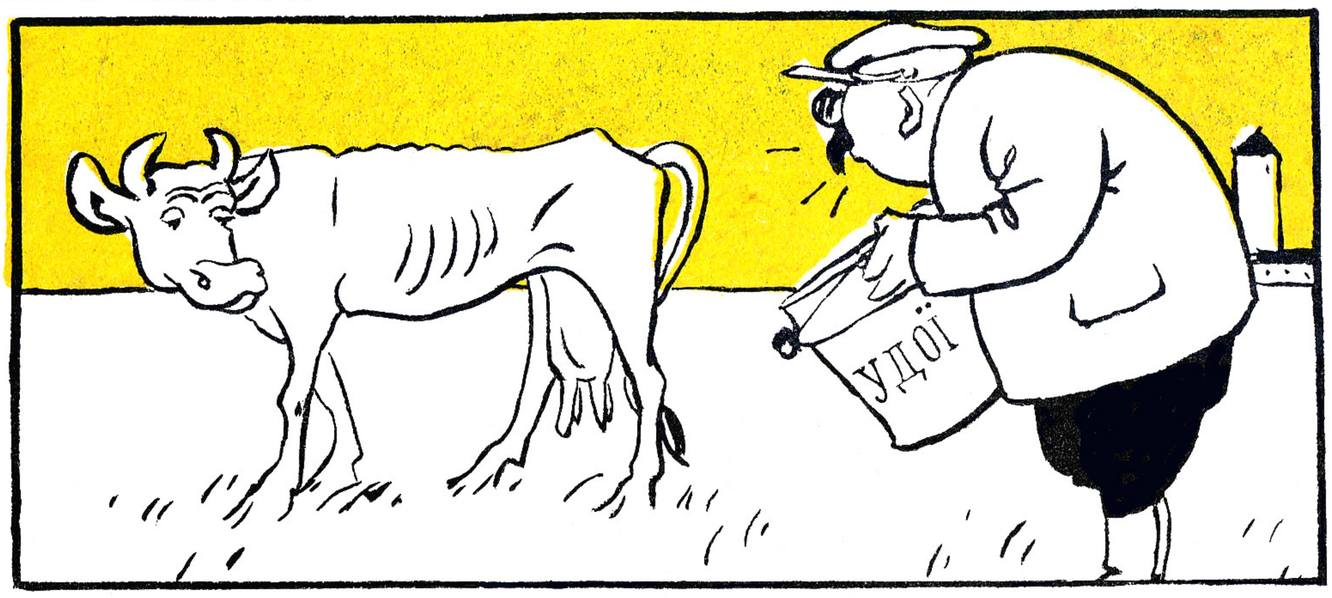

Немає удою...

...розбавляє водою.

КОРОВИ І АРБІТРАЖ

Є у Вінницькій області Комсомольський район, а в тому районі—Пляховецький бурякорадгосп, а в бурякорадгоспі — корови...

Вельми капосні корови. Весною цього року вони злизали язиками 19.500 карбованців.

Як казати правду, то злизали корови не карбованці, а молоді дерева, висаджені вздовж шляху Козятин — Комсомольськ. Пообгризали їх, поламали, понівечили.

Працівники Ушосдору полічили, яку шкоду завдано, і надіслали Вінницькому держарбітражу позов на господарів корів. А ті не злякалися.

— Поживемо — побачимо, — сказали вони, загадково посміхаючись.

Пожили півроку і побачили, що обласний арбітр і не думає розглядати справу про відшкодування збитків. Побачили також, що ушосдорівці на місці знищених дерев посадили нові.

От тоді вони знову випустили своїх корівок на велику дорогу. Знову тріщать молоді дерева, нищиться придорожня зелена смуга. Ушосдорівці обурюються, а корівки тільки хвостами помахують, немов кажуть: «Навіщо вам, люди добрі, входити в раж, коли за нас — арбітраж!»

ЩО ВІН МАТИМЕ?

До директора Городоцького верстатобудівного заводу (Хмельницька область) Івана Марковича Руденка завітав представник Тернопільської будівельно-монтажної контори «Меліоводбуд». І почав він нарікати, що зривається будівництво водоймищ, бо нема насосних лебідок, які мав дати Городоцький завод. Руденко обірвав того представника на півслові:

— А що ми будемо мати? — поставив він питання руба.

Меліоратор замовк і здивовано подивився на директора. А той коротко і ясно розтлумачив:

— Ми вам — лебідки, ви нам — цемент. Інакше діла не буде!

На перший раз Руденко зажадав сущу дрібницю — лише три тонни цементу, але меліоратори і цього не змогли йому дати. Отож і сидять вони без лебідок. А інші організації одержують їх із заводу безперебійно, хоч і нарядів у руках не мають.

Цікаво, що сталося б з Іваном Марковичем Руденком, якби на його шаблонне запитання хоча б один раз довелося відповісти не клієнтові, а тим, хто ним, Руденком, керує? Що б він від цього мав?

Дорогий Перче!

Показаний на фото прес лежить біля станції Білгород-Дністровський, Одеської залізниці. Ще два такі ж преси валяються на протилежному боці станції. Вони вже одлежали всі свої деталі.

Дирекція Білгород-Дністровської картонної фабрики, на адресу якої механізми прибули, четвертий рік до пресів підступає, та ніяк підступитися не може.

Може б, ти, Перче, влаштував прес-конференцію та й розвідав у цих машин, чи не хочеться їм до інших господарів — більш дбайливих і розпорядливих.

І. ДЕНИСЕНКО,
оглядач вагонів.

Ст. Білгород-Дністровський.

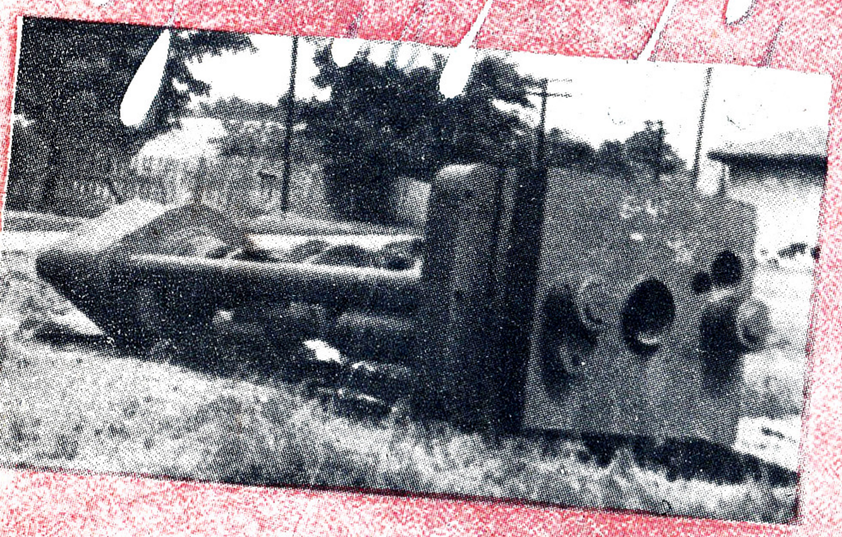

Запрошую тебе до себе на новосілля. Живу я в місті Красноградi, по Залінійному провулку, № 4.

Нічого з собою не бери—і випити, і закусити знайдеться. От хіба що захопи хоч два... телеграфні стовпи...

Для чого вони — цікавишся?

Без них Красноградська райконтора зв'язку ніяк не хоче радіотрансляційні точки до нових будинків підводити.

А без радіо — яке новосілля?

Ще в липні заплатив я гроші за проводку, і абонементну плату за місяць наперед вніс, а радіо так і не слухаю, бо не зміг телеграфні стовпи внести...

Поспіши, друже Перче!

І. КЛИМЕНЧУК.

м. Красноград,
Харківської області.

Ти, певне, і не знаєш, які невтомні трудяги сидять у тресті «Херсонбуд». На що вже енергійний чоловік керуючий трестом Василь Степанович Жуков, а начальник третього будівельного управління Йосип Михайлович Верцнер ще енергійніший за нього.

Взялися вони вдвох будувати житловий будинок для працівників морського порту. Великий будинок—на 103 квартири. Діло у них закипіло. Почали, ясна річ, з фундаменту. Минув тільки один рік, а фундамент уже майже готовий. Якщо і далі так діло піде, то вже в наступному столітті портовики святкуватимуть новосілля.

Прослав, Перче, на своїх сторінках цих невсипущих будівельників за їхню фундаментальну роботу.

І. КОРИТНИЙ,
начальник морського порту.

м. Херсон.

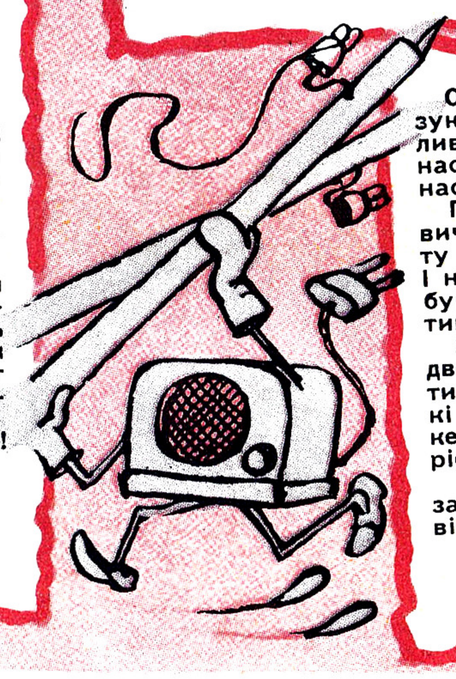

Останнім часом у нашому селі Малий Бузуків великий попит на протигази. Справедливості ради, треба сказати, що придбати їх насамперед бажають читачі бібліотеки, їх у нас чимало.

Голова колгоспу Тищенко Іван Євдокимович перетворив сусідню з бібліотекою кімнату на газокамеру для протруєння зерна. І напис повісив: «Обережно! Гази!» От і спробуй після цього зайти в бібліотеку без протигаза.

Якщо в газокамері обробляють зерно, то на двері бібліотеки вішають замок. І висить він тижнів два, а ми тимчасом проводимо читацькі конференції на тему: «Що робити, коли керівники села не дбають про культурний ріст людей?»

А й справді, Перче, що нам робити? Може, заманити якось т. Тищенка в бібліотеку, щоб він там посидів годину-другу?

ЧИТАЧІ.

Смілянський район,
Черкаської області.

ХТО ЧИМ ДИШЕ

На перевіреній дорозі спіткнувся виконроб Олександр Степанович Дорофєєв. Під його керівництвом спорудили автогараж на Роздольському сірчаному комбінаті. Витратили на нього понад півмільйона карбованців. Та не встиг вітер подути, не встиг дощ піти, як він розвалився, наче очеретяний курінь.

Чорні хмари нависли над головою Дорофєєва. Та виконроб носа не повісив, бо він не з тих, що на рогачі верхи їздять, а штани через голову одягають. Почав Олександр Степанович лащитися до керівників Миколаївського будівельного управління: виручайте, мовляв, соколики-голубчики!

Виручили. Дещо підлатали-підремонтували, дещо списали. Все чин-чином замазали, загладили.

— Тепер, Олександре Степановичу, ніякий прокурор, ніякий суддя, ніякий комар носа не підточить, — поплескав Дорофєєва по плечу виконуючий обов'язки головного інженера Миколаївського будівельного управління Хомко, — але ж і ти той, не будь тією людиною, що догори щетиною...

— Що ви, Зіновію Федоровичу! Я в боргу не залишусь.

І не залишився. Подумав, подумав, та й сфабрикував два фіктивні наряди на нібито виконані різноробочими Шевцовим, Трушем, Дембицьким, Дурняком та Пауком земляні роботи на 21 тисячу 800 карбованців 79 копійок.

Головний бухгалтер будівельного управління Маркевич ці «наряди» підписав, а начальник управління Синєпольський своїм авторитетним пером затвердив.

Блискавично нашкрябали платіжну відомість № 16. Дорофєєв одержав по ній перші три тисячі карбованців і другого ж дня поклав їх у кишеню своєму рятівникові Хомку.

Он які сюрпризи бувають!

Та якось дізналися про той сюрприз у будівельному управлінні. Не хто-небудь, а інженер по труду і нормуванню Г. М. Кохан, заступник головбуха В. А. Дмитрук, директор комбінату «Буддеталь» А. М. Шевченко та інші. Наче мокрим рядном накрили вони Дорофєєва:

— Ти, чоловіче, тільки Хомкові золотиш ручку? А ми тобі що? Дрібнота якась?

— Чого ж ви, братіки, мовчали?! — вигукнув Дорофєєв. — Хіба я знаю, хто чим дише?

І розділив решту вкрадених у держави 18 тисяч 880 карбованців між загребущою управлінською братією.

Розв'язав спритний виконроб собі руки. Будував, аж тріски летіли: сюди — грюк, туди— цюк, аби мерщій з рук!

Побудував у Миколаєві школу. Та не встигла після прийому комісія за ворота вийти, як обвалилася штукатурка, покосилися двері, розсипалися печі. Довелося зразу ж до капітального ремонту братися. А все тому, що Дорофєєв кращі будівельні матеріали десь сплавив, а будував аби з чого.

Може б, і досі золотив Дорофєєв руки своїм покровителям, якби його по руках не вдарили. Ним зацікавилися, нарешті, слідчі органи.

А от рука головного будівельного керівника Синєпольського — неушкодженою залишилася. З його голови і волосок не зронився.

Нехай, виходить, він і надалі злодіям драбину держить?

М. ЛАТИШЕВ.

Львівська область.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Треба купити цю пластинку.
— Хіба тобі подобається джазова музика?
— Ні! Але її не терпить наш сусід.

Мал. Л. БОЙКА

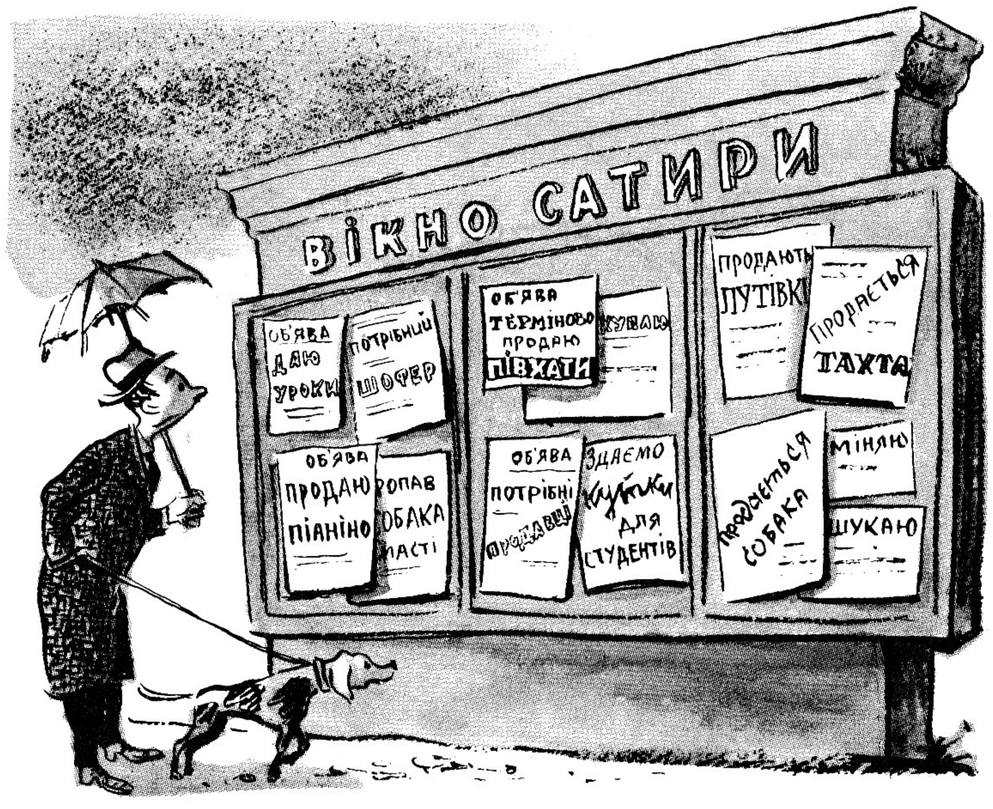

Без слів.

Олівець-молодець

В гарнім селищі Торець
Головує Олівець.
Олівець — молодець,
На всі руки, кажуть, спец!
Любить бути у пошані,
Зватися передовим!..
Робить лиш діла погані,
Ось про них я й розповім!

Бура ялова корівка
Не давала молока.
В Олівця вертка голівка,
Вихід миттю відшука!
В лавці масло купував
І в районі звітував!
Олівець — молодець,
Ну, скажіть, що він не спец?

В курки сірої Чубатки
Щось не клеїлись діла,
Усього лиш два десятки, —
Більш яєчок не знесла!
Всі порушила порядки,
Олівця ж як підвела!

Підмочила його чин,
Звітувати нема чим!
Олівець-молодець
І у вус не дує,
Приписав їй сто яєць
І в район звітує!

Кукурудзи сіяв мало,
Поголів'я не зростало!
Бачить, всиплять і йому!
Будуть бити, як Хому!
Тут він зведення сховав,
А фальшивим звітував.
Олівець — молодець,
Ну, скажіть, що він не спец?

Розвінчали брехунця.
А любив він бути в шані
І обдурювати вмів!
За діла такі погані
З голови він полетів!
Брехунцю прийшов кінець.
Дописався Олівець!

Полікарп ШАБАТИН.

«СПРАВКА

Дана Каменьским с/советом Черновицкого района гр-ки ДУТЧАК Домника Дмитровна 1926 року рождения, проживающа в селі Камена Черновицкого района в тім що еі розришається Охристити сина по фамилиі ДУТЧАК Иван Дмитрович 20-VII-1959 року рождения, справка видана взамин Сведетельства о рождению так як в настоящеі время Сведетельств в сельскій раді немає всвязи стим що секретарь в Отпуску.

и удостоверяется

ПРЕД С/СОВЕТА (ЦУРКАН)
СЕКРЕТАРЬ С/СОВ (БЛИДЮК)»

У цій довідці сказано, що «сведетельств» у сільській Раді немає. А по всьому видно, що там пуття нема. Теж, мабуть, у відпустці!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У «Перці» № 9 було вміщено фейлетон «Халтура і побут» про недоліки в роботі підприємств побутового обслуговування на Миколаївщині.

Як повідомив завідуючий промислово-транспортним відділом Миколаївського обкому КП України т. Розов, фейлетон було обговорено в промартілях та на засіданні правління облпромради.

Винних у поганому обслуговуванні трудящих притягнуто до відповідальності і суворо попереджено, а голова артілі «Індпошив» Станчев, рахівник Абідор, майстер артілі «Металопобутремонт» Семенов та інші з роботи зняті; майстра артілі ім. Жданова Драча знято з посади бригадира, а майстра артілі ім. 22 роковин РСЧА Верівського засуджено за розкрадання матеріальних цінностей.

Миколаївський обком КП України та облвиконком затвердили конкретні заходи до поліпшення побутового обслуговування населення області.

★ Про грубе порушення правил ремонту автомашин та безладдя у Бердичівських авторемонтних майстернях (Житомирська область) повідомлялося у розділі «Питай — відповідаємо!» («Перець» № 10).

Секретар Бердичівського райкому партії т. П. Новик повідомив, що директора авторемонтних майстерень Лихошвая П. Г. з роботи знято.

★ У тому ж номері журналу, у фейлетоні «Драма на полюванні» писалося про те, що директор радгоспу «Первомайський» Бурлака В. А. (Краснодонський район, Луганської обл.) у п'яному стані стріляв по коровах, а Краснодонський райком партії лише попередив його за це.

Після виступу Перця бюро Краснодонського райкому партії оголосило Бурлаці сувору догану.

★ «Про моди, медалі і моделі» — під такою назвою у № 11 журналу було вміщено фейлетон про незадовільне постачання населення м. Києва верхнім одягом.

Управління легкої промисловості Київського раднаргоспу повідомило редакцію, що Київський раднаргосп вживає заходів до поліпшення якості швейних виробів та конструкцій чоловічого, жіночого і дитячого одягу, Київський будинок моделей вивчив досвід чеського та угорського будинків моделей і вніс істотні зміни в існуючі конструкції одягу. Крім того, вжито заходів, щоб підготувати висококваліфікованих конструкторів верхнього одягу для фабрик.

Швейна промисловість раднаргоспу значно збільшує випуск верхнього одягу великих ростів.

★ У тому ж номері журналу було надруковано фейлетон «Отруюйся, рибко, маленька й велика...» про те, що Корнинський цукрозавод рік у рік забруднює зливними водами ставок колгоспу «Комуніст».

Керуючий Житомирським цукротрестом т. Максимов повідомив редакцію, що директорові цукрозаводу Чорноусу І. П. та головному інженерові Поліщуку Г. Л. оголошено суворі догани. За матеріальні збитки, завдані ними, з них утримано третину зарплати.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

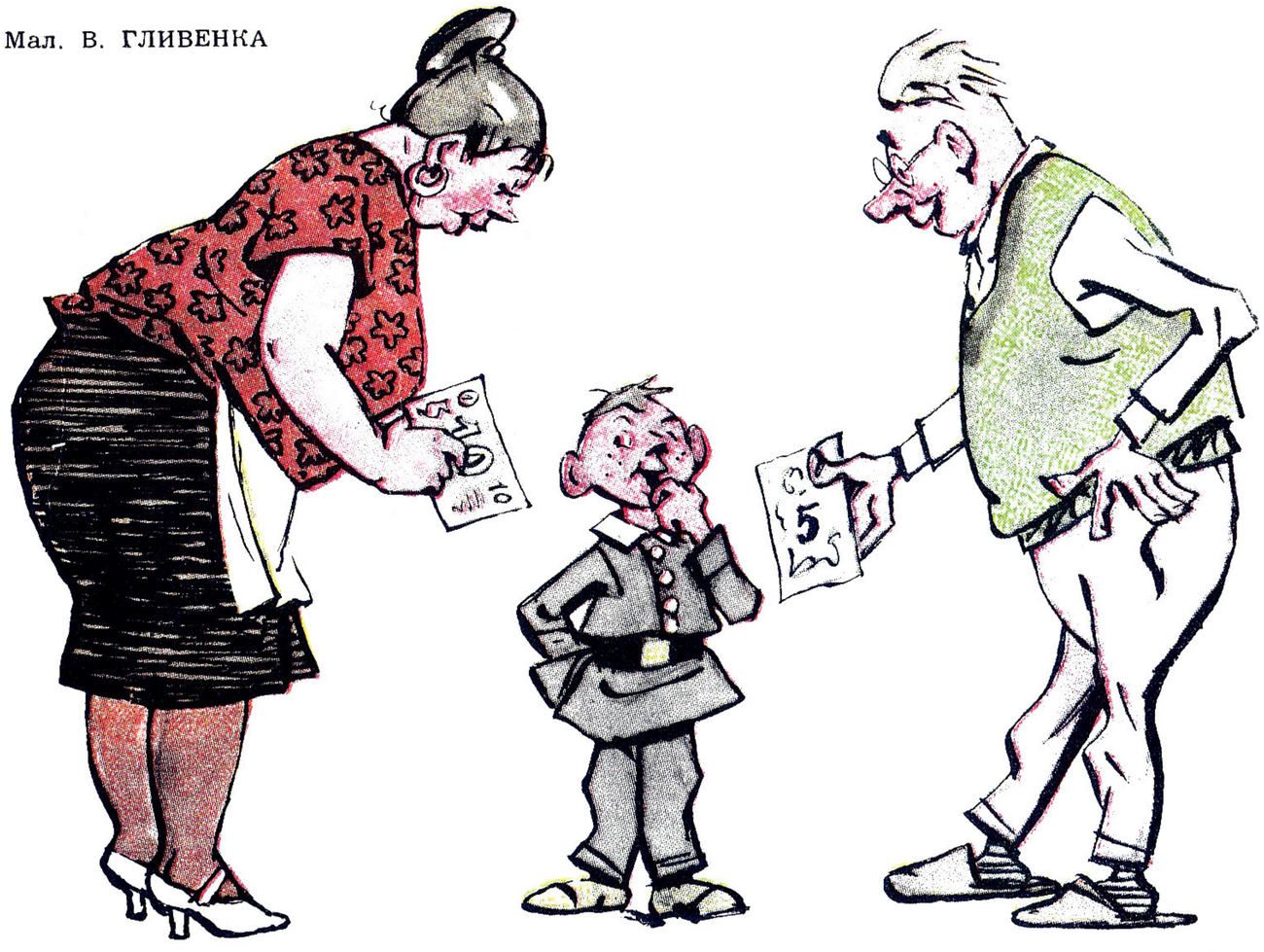

— Синку! Кого ти більше любиш — тата чи маму?

Мал. Л. КАПЛАНА

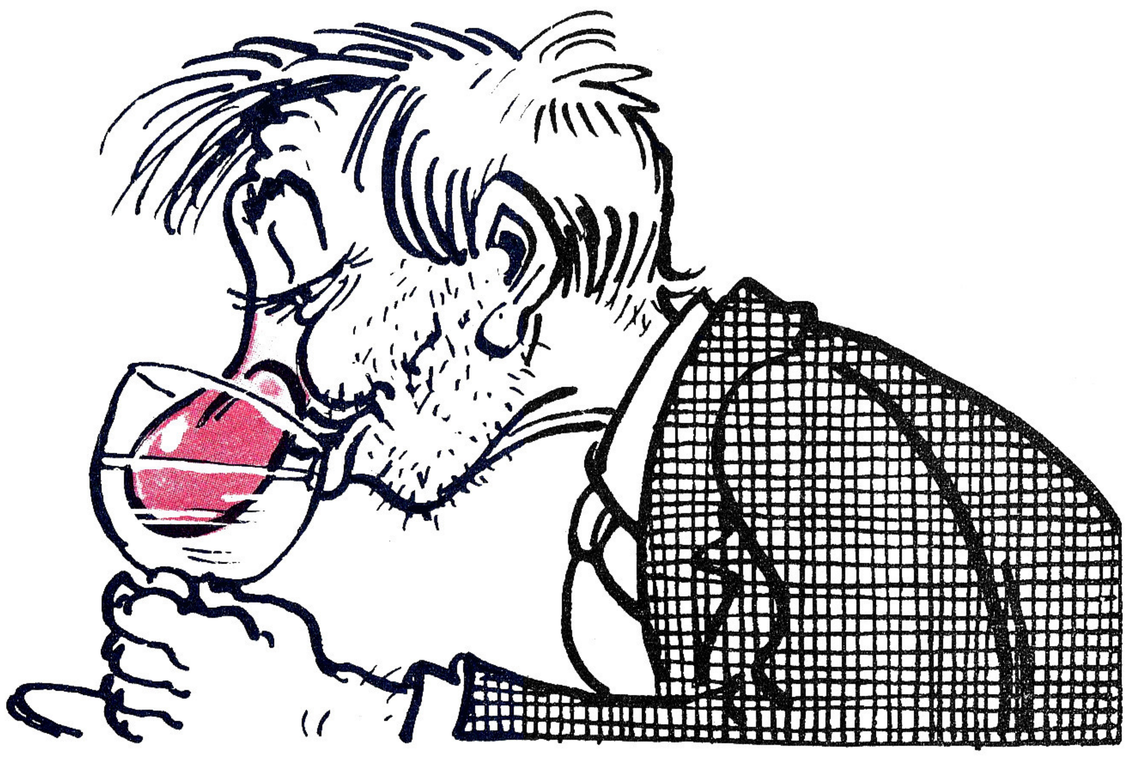

Ягода у спирті.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— І чого ти затримуєшся біля кожної клітки?

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19, Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 20 (415) (на украинском языке). Підписано до друку 6. X. 1959 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк арк.

БФ 22158. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 5338. Тираж 225 000 прим.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

СРСР

МІСЯЦЬ: — Спасибі, ЗЕМЛЯКИ, за хороший святковий подарунок!

МИР

ХАЙ ЖИВЕ ЖОВТЕНЬ!

PAIX

Мал. В. ГЛИВЕНКА